

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 30, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 3 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

ALS DEMÓCRATAS PROGRESSISTAS.

I anat seguint, no sè si ab més disgust que interés, los incidents de las últimas reuniones celebradas per la Junta directiva del partit progressista democràtic.

Ja sabia jo que l'últim pronunciamient no podia durnos res de bó. Apenas vensut y desbaratat, alguns homes eminentes del indicat partit, van presentar-se al govern, y fentse intérpretes de l'opinió del país, van demanar la vida dels infelissos sentenciats a mort. Lo govern aconsellant y la reyna regent concedintla, van guanyar molt més de lo que 's creyan, en lo concepte públich, en detriment de la causa republicana.

Sempre 'l que perdona s'ennobleix. Sempre 'l que sab escoltar y atendre 'ls vots del país, alcanza més força que desoïntlos.

De manera que 'ls primers efectes de aquella sublevació van redundar en perjudici de la causa republicana.

Han passat alguns mesos, y sobre si per demanar l'indult havian de ferse certas declaracions favorables a la política pacífica y legal, ó si era menester continuar per certs camins perillosos, lo partit progressista democràtic ha reunit a la Junta directiva per deliberar.

Tractantse de aquest partit, deliberar sobre certas cosas equival a partir peras.

Y es lo que acaba de succehir com a segona y trista conseqüència de la fracassada sublevació.

Aspiravan los demócratas progressistas a ser lo núcleo de la coalició. Havianla predicada ab energia y constancia, com si esperessin obtenirla del beneplácit y la adhesió de las demás fraccions de la gran familia republicana.

Y ara resulta que no sols es impossible la coalició, sinó que fins desapareix la pau y la bona armonia dintre de una de las fraccions coaligadas.

Tots los demócratas, pertanyin ó no pertanyin a aquesta fracció; tots los republicans, sigan ó no sigan demócratas progressistas, ho sentirán com ho sentim nosaltres.

Perque lo que passa es cosa molt trista.

Tenim davant nostre enemichs cada dia més débils é impotents y a cada punt més incapassos de consolidar la trista herencia que l'acás ha posat en las sévas mans.

Un partit conservador que no s'atreveix a em-

punyar lo timó del estat, temerós de que se li rompi al manejarlo;

Un partit fusionista, que fluctua continuament entre l'estabilitat y las reformas y viu consumit per eternas dissidencias, tant incurables com un mal de mort arrelat en son propi organisme;

Dissidents de la dreta, que rebullen sense fe, ni crencias, ni esperansas;

Dissidents de la esquerra, que no saben ja ni per quin cantó girarse;

Una administració cara y dolenta, que no 's dona a coneixe sinó per las irregularitats escandalosas que col·loca al nostre país entre 'ls més desventurats d'Europa;

Un sistema parlamentari de camama, que viu falsificant eleccions y sosté sols un aparato ridicul de legalitat;

Un país cansat ja de tanta miseria y de tanta degradació.

¿Qué hauriam de fer nosaltres?

Unirnos, concertarnos, revifar a la opinió abatuda, presentarnos als ulls del poble espanyol, com una esperansa salvadora, en una paraula, voler.

Voler es poder.

Y en lloch de colocarnos a l'altura de las circunstancias, ara, en aquestos moments tant propicis, es quan prescindim del bon sentit, tanquem la vista al instint de conservació, y 'ns dediquem afanyosos a depurar problemas tant estèrils com son sempre 'ls problemas teològics.

Perque teologia pura y res més que teologia pura es aixó de voler fixar si ha de triunfarse per medi de la rahó ó per medi de la força; aixó de discernir en quins cassos pot emplearse la violencia; aixó de determinar qui es lo Déu pare, si en Salmeron ó en Ruiz Zorrilla.

Aném filant y perfilant; pero resulta que filém tant prim que ja tothom nos pert de vista.

L'intel·ligencia honrada y leal del poble ja no 'ns enten. Per fernes entendre som massa sabis.

Hem deixat de ser homes polítics de aquells que formulan los seus principis y 's dirigeixen segurs y enérgichs a plantejarlos emportantse'n al darrera las masses dal poble y 'ns hem convertit en una assemblea de doctors amichs de la disputa y de la sutilesa, y dignes tant sols del imperi bisantí.

¡Ah, demócratas progressistas!

Permeteume que 'us ho diga; aixó no es progressar; aixó es anar endarrera.

Per aquest camí no s'adelanta; 's retrocedeix.

Los partits monárquichs moren; pero nosaltres nos debilitem, y 'ns debilitem de tal modo y en tanta de manera que fins temo que quan arribi 'l dia, no tindrem forsan ni per obrir una fossa y donarlos republicana sepultura.

P. K.

L' ORDRE PÚBLICH.

stá assegurat.

Cuydantse en Moret y 'l general Daban, no correm lo més petit perill.

¡Cóm vigilan aquets dos serenos de la patria! ¡Cóm se desvetllan ensumant de nit y de dia tot lo que fa farum de conspiració!

No hi ha recó ni raconet qu'ells no escudrinyin; no hi ha sintoma qu'ells no recullin, no hi ha paraula qu'ells no pesquin.

¡De tot, de tot, de tot están al tanto...!

O sinó, ja ho veurán: probas al cantó.

Diálech entre 'ls dos ayos del ordre:

—¿Hi ha alguna novedat, Daban?

—Avuy no; demá veurém.

—Pues jo 'n sè una.

—¿Es possible! Diguéu, diguéu desseguida.

—A la Porta del Sol hi ha...

—¿Un surtidor?

—Un conspirador, ó un que ho sembla.

—¿De veras, Moret?

—Judiquéu vos mateix: avuy s'ha observat que un subjecte de mala catadura, estacionat en un portal d'una casa, feya senyas a algú que mirava desde un balcó del davant.

—¿N'estéu segur?

—Segurissim.

—¿Fa gayre estona d'aixó?

—Un parell d'horas.

—Pues hi corro; veurém si encare 'l pesco.

En Daban s'aboca al carré y 's planta a la Porta del Sol.

Mira, guayta, roda y... ¡quina sórt! Lo conspirador encara hi es, fent senyas com si tal cosa.

S'hi aproxima ab tota cautela, li posa ma sobre y... Abreviém: després de mitj hora d'averiguacions se posa en clar que l'home de la mala catadura es un polissón, que en lloch de vigilar la seva demarcació passa 'l temps fent senyas y muecas a una criada coneguda.

Un altre exemple.

Rondant pels vols de la estació del carril, un agent de policia, astut com tots ells, repara en una caixa de forma misteriosa, abandonada sobre l'acera.

S'hi acostava, mirantsela ab desconfiansa, y ¿qué veu? Nada menos que per una de las escaletas de la fusta s'escapan uns polvos de color negrés...

Ja no necessito res més.

—¿Aixó es pólvora!

Y corrent com un dromedari, se'n va a donarne part —no dels polvos, del trobo— al senyor Moret.

—¿Cóm!— crida l'home fent un salt ó dos, —¡aixó has vist? y has abandonat la caixa sense posarla presa? ¡A la estació al moment!—

Pujan en velocipedo per serhi més aviat...

¡Que de qué! Un camalich ja s'estava carregant la sediciosa caixa.

—¡A terra desseguida!—exclamà don Segimón.
—¿Per qué?
—¡A terra!
Lo camállich la deixa anar y la caixa, ab la sotregada, s' esbotza.
En lo moment en que tothom s' ajup per palpar la pólvora...
¡Elxém! ¡elxém! ¡elxém!
Una serenata d' estornuts.
Y en Moret y 'l polisson y la gent que s' ha reunit, s' apartan precipitadament, murmurant:
—¡Es pebre negre!

Més probas.

Una de las precaucions que la Direcció de policia ha pres, es lo examinar los registres de entrada, de totes las fondas de Madrid, per veure si entre 'ls forasters hi ha algun sospetxós.

Un dia en Moret s' está entretenint en aquesta feyna: té 'l registre de una de las primeras fondas al davant y está llegint los noms.

—Gonzalez, Perez, Martinez, Gomez... Vaja, aquesta es gent pacífica.—

Pero de repent se li enterboleix la vista y 'l cap li dona un giravol: en lo registre hi figuren tres paraules fatídicas...

—¡Manuel... Ruiz... Zorrilla.—

Cap a la fonda falta gent.

—¡Entregruín a D. Manuel Ruiz Zorrilla!

—¡Y aral! No hi es pas aquí...

—¡No neguín! 'L registre ho canta.

—¿'L meu registre? A veure...—

L' obran, lo repassan poch-à-poch y veuen que, realment, hi ha 'ls noms de Manuel Ruiz Zorrilla; sinó que 'l Manuel es una persona, 'l Ruiz un' altra, y Zorrilla un' altra.

Tot consisteix en que al Sr. Moret, en sa precipitació, li ha semblat que 'ls tres noms anaven junts.

Ja veuen si ab aquesta vigilancia está ben segur l' ordre públic.

No deixan res per vert: la mirada fiscalisadora dels grans polissons ho veu tot.

L' un dia creuen que 'ls conspiradors van pèls baixos, y 's posan a registrar las clavegueras.

L' altre 's figuren que van pèls alts, y registran los arbres.

Lo millor dia 's pensarán que van pèls inferns, y voldrán registrar las americanas de tothom.

FANTÀSTICH.

UHEN de Madrid que han surgit dificultats ab lo Vaticà respecte de la qüestió del matrimoni civil.

Aixó es lo que havia d' esperar-se, aixó y res més.

¡Ay Sr. Sagasta, que 'n durá poch de capellans alenterro!

Lo Tribunal Supremo de guerra ha imposat dos mesos de arrest en un castell al general Merelo per la forma ab que dit general va renunciar a la gran créu del mèrit militar.

Lo general Merelo farà 'ls dos mesos de penitencia en lo castell de Sant Antoni de la Corunya.

Sr. Sagasta, ja cal

que are canti un cop ó dos:

—Ay Sant Antoni gloriós,

guardéunos de pendre mal.

Mori fa alguns dias a Mataró l' honrat y conseqüent republicà D. Joseph Espinal y Fuster. Era dels antichs y dels bons. Havia consagrat tota la seva vida a la propagació de la idea y a la ensenyansa. Reunia a l' arbor del apòstol, la gran virtut de la modestia.

Ara últimament dirigia la escola de la societat cooperativa Obrera mataronense, mereixent la estimació dels socios de la mateixa.

LA CAMPANA DE GRACIA associa 'l seu dolor al de la familia del incansable democrata.

Noticia de sensació:

—Lo senyor Pidal combatirà la masoneria en lo Congrés.—

Comentari:

—La masoneria 's riurá del Sr. Pidal fora del Congrés.

Lo general Reina (pero no governa) ha acusat al ministeri de demostrar un monarquisme molt fret.

—Pero senyor meu—li podia haver dit en Sagasta,—¿no repara que som al hivern? Aixó l' estació ho porta.

En los funerals celebrats a Madrid en l' aniversari de la mort de D. Alfonso, va succehir una desgracia. L' ilustre Martinez Campos no va poguer entrar a l' iglesia.

¡Cóm devian anar los funerals sense ell!

M' esgarriro no més de pensarho.

Jo fos d' ell ara diria:

—Nada, que 's tornin a fè:
no sentí jo, no hi ha dupte,
no podian anar bè.

Un nou paper de fumar que recomana als fumadors. Es lo paper Planas, marca escut de Catalunya. Es molt bo, molt ben elaborat y molt higiènic. Ab ell fins lo tabaco del estanch agafa bon gust. Ja veuen qu' es tot lo que pot dir-se.

Lo dipòsit está instalat al carrer de la Unió, número 2, relojería.

S' havia anunciat aquest dia un desafiament entre don Pere Anton Torres y 'l Sr. Canyellas, diputats per la provincia de Tarragona.

¡Uf, quin susto van donar-me!

Los tarragonins baixaven cada dia al riu per veure si la sanch arribaria al Francoll.

Afortunadament la cosa s' ha arregiat, sensè més conseqüencias que un petit incomodo y un gran ápat.

A Madrid, com aquí, vá celebrarse una missa de companya.

Pero aquí feya sol y a Madrid un fret pitjor que a la Siberia.

L' endemà van ingressar una pila de soldats al hospital.

Morir per la patria es un deber militar.

Pero morir per anar a missa.....

¡Quinas cosas més raras té la monarquia!

CARTAS DE FORA.—Hi á ha Pallejá un mestre d' estudi que va pendres tant interès per la salut de 'n Jaumet, que feya resar un pare-nostre cada dia als noys de l' estudi. Després se dedica a recullir firmes, per donar gracias a Déu, lo qual sembla que no hauria de fer gayre gracia a la Junta provincial de Instrucció pública. ¿No es de la mateixa opinió la citada Junta.

Lo vicari de Alella 's desfoga contra las escuelas laicas y contra LA CAMPANA DE GRACIA. Diu que té apuntats en un llibre negre als pares que envian als seus fills a la citada escola. De la mateixa conformitat s' expliquen uns missionistas que predicen a Cassá de la Selva, y arriban al extrem de aconsellar als fills que desobeheixin als seus pares, si es que 'ls obligan a anar a l' escola laica. Los manaments de la llei de Déu deuen haver-se cambiat. Lo quart: Desobeheixis pare y mare.

Lo jutje municipal de Olesa de Montserrat ha posat una multa a dos pagesos qu' estant treballant no van descobrir-se en lo moment de passar un combre-gar. ¡Está ben segur lo jutje municipal de Olesa de la legislació vigent aquí a Espanya sobre cassos semblants? Nosaltres tenim entes que hi ha sentencias de tribunals superiors que determinan tot lo contrari de lo que ha failat ell.

TOTAL... ZERO.

(CRÓNICA PARLAMENTARIA.)

LOS ROMERISTAS.

Ha arribat l' hora solemne d' exigir comptes formals: ¿qu' heu fet, sagastins ridiculs, ineptes ministerials?

¡Qu' heu fet del poder que un dia varen darvos? ¿qu' n' heu fet? ¿no veyeu que sou uns tontos y que havéu perdut lo plet?

¡Hont s' es vist deixá a las tropas sublevantse ab llibertat, sense que al cap d' una horeta hi hagués mitj món fusellat!

Pleguéu lo ram, infelissos, y amaguéuvs pèls racons: vos ho demana la patria, la llei, las instituciones...

LOS CONSERVADORES.

Ben mirat, lo govern d' ara no arriba ja ni a fè 'l pes: va pujar per guardar l' ordre y no hi ha ordre ni res.

Cada dia una algarada, cada moment un moti; tothom fa 'l que li acomoda y diu tot lo que vol di.

Es precis mostrá energia y ensenyá un xich lo bastó, amordassant al que xilli, sense consideració.

Si aquests consells no s' escoltan, si aixó no s' arregla bè, nosaltres, quan sigui 'l día, farem... lo que haguém de fè.

LOS ESQUERRANS.

¡Prou pastels! ¡prou criaturadas! ¡Abaixa aquesta fusió!

La esquerra vé a desafiarnos tremolant lo seu pendó.

Nosaltres som casi 'ls únics que podem salvá 'l país, propinantli democracia y fentlo gran y felis.

Déunos lo poder: la esquerra en un' hora, en un moment, farà que en la pobre Espanya marxí tot perfectament.

Li obrirá totes las válvulas, li darà un caràcter nou, li traurá un sens fi de vicis, li... Per avuy ja hem dit prou.

LO GOVERN.

Pero, senyors: ¿que 's figuren que 'l govern se mama 'l dit? Calmin los seus arrebatos y no aixequin tant lo crit.

La fusió no porta pressa;

pero sab lo seu deber

y 'l cumplirá un dia ó altre,

ja ho poden tenir per cert.

¡Potser si que 'ns farán creure que 's pot salvá una nació sense una mica d' estudi, ni plan ni preparació!

No senyors; aixó vol calma: tenim energia y puny, tenim lo que 's necessita y... poch-à-poch se va lluny.

LO PAÍS.

Interessants romeristas, demócratas liberals, conservadors venerables, simpáticos ministerials;

Si aixó no 's causa molestia ¿voldrian fè 'l gran favor de perorá un xiquet menos y aprofitá 'l temps millor?

Vostés, si senyors, s' expliquen, son sabís, tenen talent; pero emplean massa estona enrahonant inútilment.

Si no cambian lo sistema, valdrá més—bromas apart,—arreglá un congrés de lloros y may costará tant car.

C. GUMÀ.

A pluja d' estrelles anunciada per últims de novembre, ha quedat en projecte.

No ho sento per mi, sino pèls militars que l' esperaven, creient que 'ls ne cauria alguna a la mànega.

Ab tot, la causa de la suspensió d' aquesta pluja, ja me la penso.

—¡Qué n' acabaré de fer caure estrelles sobre aquest país!—deu haver pensat Nostre Senyor.

¡Prou estrellat qu' está!

Un diputat romerista ha dit que creu que 'n 'Sagasta abandonarà prompte 'l poder.

¡Soñaba el romerista que comía...

y era de la cassussa que tenía.

¡Mirín qu' es célebre 'l senyor Moret!

L' altra senmana, en lo Senat, va pronunciar un discurs brillantíssim.

Ara ha promes que farà tot lo possible per donar brillantés a la exposició que s' ha de celebrar en nostra ciutat.

Aixó ben mirat no es un ministre.

Més aviat sembla una caps de polvos de fregar.

¡Pobre home!

Don Carlos torna a estar molt mal de la garganta.

Carlitas, feu lo cap viu,

preguéu ab valent fervor

y a las húngaras obliu

que cridan:—¡Ay que dolor!—

Parlant de 'n Cánovas, un diputat ha dit qu' es un arbre sech.

Tè rahó; y com qu' es un arbre sech, no pot donar més que llenya.

Qu' es lo que 'ns donará a nosaltres lo dia que 'ls desacerts dels fusionistas tornin a colocarlo en lo poder.

Aquí a Barcelona no van tenir cap importancia 'ls funerals celebrats per l' etern descans de D. Alfonso XII.

Poca gent vá assistirhi. Y a la catedral feya un fret que fins los més monárquics tenian de bufarse 'ls dits. Los més ardorosos van constiparse.

En cambi a Madrid, no vulgan saberho.

Molt avants de que comensés la cerimonia, vá omplir-se de gom a gom l' iglesia de San Francisco el Grande.

Moltas personas encopetadas ván tenir que aguar-darse a fora, entre ellas l' héroe de Sagunto, qu' es fama que exclamava:

—¡Mentida sembla lo que 'm passa! A mi que vaig ser la llevadora de la Restauració; se 'm nega ara 'l dret de servir de planyidera?... ¡Oh!... Ara fós a fer.

Per supuesto, de oracions per l' etern descans de D. Alfonso XII no 'n vulguin més.

Cantavan en Gayarre y 'l Uetam, y aquells corte-sans qu' en vida del últim rey doblegavan l' espinada davant d' ell, apenas los artistes ván emetre la primera nota, ván girarse d' esquena al altar major per sentirlos més bé.

¡Sentir a en Gayarre de franch! dirian ells. ¡Quina gangal! Cada dia 's moris un rey.

Lo partit progressista democràtic s' ha dividit. La filosofia se 'n ha anat a un costat, y al altre l' acció.

Aquest partit me fá ara l' efecte de un tinter despa-riat: a un costat la tinta; al altre la sorrilla.

Ni un sol periódich de Madrid s' ha ocupat del bri-lant discurs pronunciat en lo Centre Catalá per don Valenti Almirall, refutant las ideas del discurs de don Gaspar Nuñez de Arce.

Ja se sab: «al buen callar llaman Sancho.»

Y Sancho era castellá, tant castellá com lo mateix D. Quijote.

A Granada están desesperats porque 'ls treuben la capitania general y la trasladan a Córdoba.

Ja ha celebrat ab aquest motiu una gran manifesta-ció prenenthi part lo clero y moltas senyoras.

¡Senyoras y clero! ¡Bah! Sempre 'ls militars han tin-gut gran preponderancia entre las faldillas.

Afirmacions de 'n Romero Robledo:

Ocupantse de las sedicions y entrant en l' estudi dels últims sucesos afirma que may hi havia hagut tant poca fe monárquica com ara.

Ay gracias a Deu. Los monárquichs si están malalts, al menos tenen una ventatja.

La de coneixers la malaltia.

Afegeix lo mateix en Romero Robledo:

«En la nit del 19 de setembre tant sols la Providen-cia vellá pels interessos de la Monarquia.»

¡La Providencia! ¡Quina? ¡Aquella societat de segu-ros contra incendis?

Ah, es que si no ha arribat lo cas de repetir lo que diuen los castellans: «Fiate en la Virgen y no corras.»

Contra lo que s' esperava ha sigut aprobada l' acta de Sagunto y aixó que, segons diuen, era més bruta que un drap de cuyna.

¡Qué voten ferhi! Las cosas de Sagunto passan tolas.

¡Ditxosa terra!

Un coix ab duas crossas detura a un transeunt.

Aquest lo reconeix y li diu ab to suau:

—Fa dos horas que vaig fervos caritat y recordo que llavors erau coix de la cama esquerra, mentres que ara veig que ho seu de la dreta.

—¡Alt! replica 'l pobre. Es que quan me canso de tenirla arronsada cambio.

Una dona a una sèva amiga li pregunta:

—¿Cóm es que cada dia renyeixes ab lo teu marit?

—Teniu opinions diferents?

—No noya, no: més aviat renyim porque las tenim iguals.

—¿Y donchs?

—Res: ell a casa vol manar y jo també.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Sis-te-ma.*
2. CONVERSA.—*Tamarit.*

3. ROMBO.—

G
D E U
D I N E R
G E N I T A L
U E T A M
R A M
L

4. TRENCA-CLOSCAS.—*San Gervasi de Cassolas.*
5. GEROGLÍFICH.—*No hi ha foch sense trampa.*

XARADA-CONVERSA.

—Si demà al teatro vol venir Mercè riura, li asseguro.

—¿Qué fan?

—La total.

—No li puch prometre puig me vè un xich mal.

—No m' ho negui dona, que 'n Hu-invers hi vè.

¿Prima alguna cosa?

—No, es que hi tres-girat

cita ab una noya; mes vindré ab vosté.

—Un gran dos de sobre me treurá si vè.

—Venir li prometo si en havent sopat

vè a casa a buscar-me.

—Prou, ¡ahont viu bufona?

—Lo carré hem dit ara, fa molt poca estona.

J. ASMARATS.

MUDANSA.

Fa total d' home de pes
lo jove Pepet Terrés;
tè total de tota mena
l' hereuhet de cala Nena;
y total del mal de l' os
lo Jaume Titit Galdós.

A. RODELLA.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que trayenthi cada vegada una lletra comensant per la última, 'ns dongui lo següent resultat: Primera: nom d' un fanch.—Segona: lo que hi ha en moltas casas.—Tercera: un arbre.—Quarta: una consonant.

VENTURETA DE REUS.

TRENCA-CAPS.

POSAM RED.

Formar ab aquestas lletres lo nom de una població catalana.

COP.

GEROGLÍFICH.

LI

ama

4 p %.

L

altra

ILMI

LAK

ra

UN RECOLETO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans H. Matas, J. C. Pastisser, Jo y Tú, P. H., Baldufa, A. Boix, A. Rodella, Mister de vous, C. Vidal, C. Bort y Bonet, Cerveri de Cervera, Un de Vallvidrera, D. Saló, J. Cugat, R. T. Opiomàtic, Pepet de fusta, Xicot com cal, J. Ubach, F. Comas y Casas, Nen Parado, Serafi Catalá, Poblet de l' Espiuga, P. H. y Frascuelillo.—Lo que 'ns encien aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans E. Sala, Taronja de convent, Tot Palús, A. Adilleg, Un aficionat, Bigotí y Perilla, Un Rascatripas, Anónim, Centella, Nas d' esparver, Pep de Teya, A. Roura, Un desventurat, Simonet T., Barber Reusense, J. T., Joan Baléttans, Soci del Valles, Pesseta y dos, Saldoni de Valcarca, V. G. Galidindi, Pere Horta, Un Villanqui, A. Palleja, Agustí y Xanxas, Mut Xerraire, C. de Barri, Peia trunfas, J. Conte Sacosle, Tuyelas, A. Slop de Breda, Manelet de la Guardiola, Centralista del Vendrell, Pepet de casa, y P. R. de Olot.—Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

J. A. (Prades): No 'ns serveix: atancar sempre a la mateixa persona 's fa pesat: deixi que 'n fassi alguna de grossa.—Kms.: L' article esta bé.—J. Riu Bianchi: Id. id.—A. Ros: L' article resulta flux.—Sir Byron: Lo que ha succehit ha sigut contra la nostra voluntat. Procurarém complaurel. La poesia d' aquesta senmana es mal versificada.—R. Roura: L' article es flux; la poesia esta bé.—J. Llobet: Rebut l' article qu' esta bé.—Argos: Li agraheim moltissim l' advertencia.—J. Cabre: L' idea del article es vella y ha sigut ja publicada.—Varios pescadors: Insistim abho dit: en cosas tant delicadas no bastan anónims.—J. C. (Barcelona): No ho entenem prou clar.—J. Baucells Prat: La poesia esta bé.—Mata Parent: Aceptats los sonets y lo demes.—R. C. (Olesa): V. T. (Cassa de la Selva), O. C. (Alella), y V. F. (Palleja): Quedan servits.

Nota: La senmana proxima acabarem de contestar a las cartas que han deixat de serho en la present.

LO BORDET.

OPINIÓ DE LA PREMPSA.

Tots los periódichs enterament, ab la sola excepció del Diluvi s' han mostrat altament favorables a aquesta obra.

La Publicidad enumera sas qualitats: diu que té escenas d' efecte segur, compostas ab sobrietat y regoneix que l' éxit del drama ha sigut franch y considerable.

La Renaixensa, en un llarch article, analisa la producció: diu que 'l Sr. Roca necessitava una rehabilitació

y que l' ha trobada en sa última obra: que l' acció de la mateixa es llisa y ben exposada, lo llenguatge clar y concís, las escenas ben talladas y que té una naturalitat de bona mena y un sentiment de debó que atrauhén y encantan. «Lo drama, en conjunt val y val molt.»

La Democracia regoneix que 's posan en evidència injusticias socials y afirma que la trama está ben con-duhida per medi d' escenas que inspiran interés constant y un dialecte plé de naturalitat.

La Vanguardia y El Barcelonés, acordés en reconeixen grans qualitats en l' obra del Sr. Roca, no ho están respecte de un punt. Créu la Vanguardia que Lo Bordet val més que Mal Parel y 'l Barcelonés créu que no val tant. Mirin qu' es molt! Fins en qüestions dramáticas no poden estar d' acort El Barcelonés y La Vanguardia. L' un y l' altre no obstant fan justicia a l' obra, si té que 'l primer s' entreté en descubrir los defectes que créu veureli, reconeixent al mateix temps que té bellasas de primer ordre que brillan per son numero y va-rietat.»

Ab igual criteri judica 'l drama El Monitor, reconeixent que l' idea del mateix es altament moralisadora y que ha valgut un lilegitim triunfo al seu autor.

El Nuevo intermedio coloca a Lo Bordet entre las millors produccions del Teatro Catalá y afirma que l' argu-ment del drama en extrem interessant esta desarrolat ab maestría y dona lloch a escenas culminants que comouhen y cautivan al espectador.

La Dinastia publica un interessant article degut a la experta ploma de El Españolito, ab qual pseudónim firma un conegut escriptor madrilenyo. Després de reconeix que 'l Sr. Roca pertany a la casta dels Eche-garays que saben dorar vida a l' escena y que posse-heix ademés la condició tant estimable com escassa de la sobrietat d' l' expressió, fa un análisis detingut del drama, y diu textualment: «Lo que més l' avalora en son conjunt, es lo humá de la idea, l' interés de l' ac-ció, l' indole simpática dels caràcters, lo fondo de pro-bitat y de noblesa que hi palpita Com a detalls, realsan l' obra la figura que no es més qu' en perfil de Rosa, lo tipo cómich, felicissim del Manquet, las escenas d' exposició del acte primer, la del teléfono del segon, la dels nuvis y dels dos pares y després de Martí en lo ter-cer. Aleuns de aquets detalls bastarian a donar di-ploma y titol de excelent autor dramàtic al autor de Lo Bordet.»

Res hem de afegir nosaltres a lo que consigna la prempsa de tolas las opinions y matisos, sinó que la obra segueix representantse y cada dia ab més éxit, davant de una numerosa concurrencia.

Avuy disapte 's dona la quarta representació de la mateixa.

VENIU!.. VENIU... QUE SE REMATA!

SEGONA EDICIÓ

Un quadern espléndit, innumerables dibuixos, magníficas láminas al cromo, vintiquatre grans planas, paper de primera.

Los dibuixos van firmats pels reputats artistas Pellucet, Mestres y Moliné.

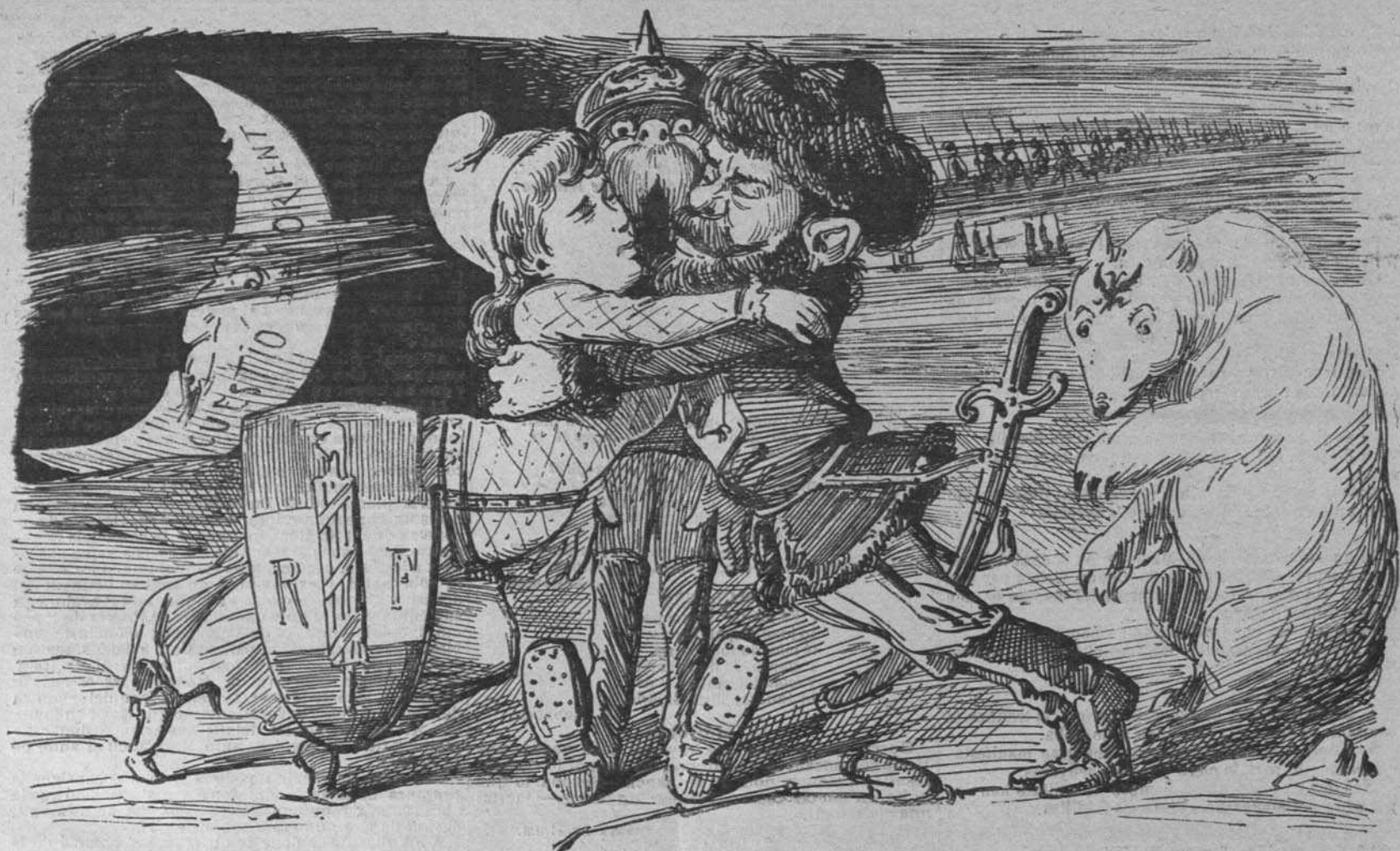
La part literaria, dirigida per P. K. (J. Roca y Roça), es deguda als reputats escriptors catalans Almirall, Alonso del Real, Arús y Arderiu, F. Bartrina Calvet, C. Gumá, Mestres, A. March, Oller, Rahola, Soler, E. Toda, Ubach y Vinyeta, Vidal y Valenciano y altres coneguts y distingits autors.

Preu DOS ralets.

Se ven en la librería Espanyola de Lopez, Rambla de Mitj, 20, principals librerías, Kioscos y Corresponsals de LA CAMPANA y La Esquella.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Com que cada dia s' estrenyen més y més las distancias entre Fransa y Russia, l' Alemanya que 's troba entre-mitj, casi no pot bufar.

Afortunadament per ella, l' Inglaterra, l' Austria y la Italia s' han posat d' acort perque 'ls dos enamorats no puguin abraçarse.